

Tik werk met jongeren die te maken hebben met sociale uitsluiting; die van tevoren al worden gediskwalificeerd, omdat ze vrouw zijn, gekleurd, uit een sloppenwijk komen en daarom niks waard zouden zijn. Deze meiden zijn juist enorm sterk. Maken van niets iets, kunnen overleven in barre omstandigheden. Hun veerkracht is leerzaam en aanstekelijk. Elkaar begrijpen zonder veel woorden, dat is voor mij *sisterhood*. De band met de meiden uit de sloppenwijken is heel hecht. Daarvoor hoef ik niet vloeiend Portugees te spreken. Voetbal is voor ons de bindende factor. Ik wil hier niet zeggen dat ik vroeger enorm ben gepest – ik kon goed van me afslaan –, maar ik werd wel benaderd als ‘manwif’. Vaak werd naar mij geroepen: “Ben je nou een jongen of een meisje?” Dat lukraak labelen van mensen: jongens, stop ermee. Niemand heeft het recht dat te doen. Voor mij is het een drijfveer geworden om te doen wat ik nu doe. Vergeet je vooroordeel, zou ik willen zeggen. Niet alle vrouwelijke voetballers zijn lesbisch, we kunnen wel degelijk voetballen, en nee: het is niet zonde van het gras als vrouwen erop voetballen.

Er moet nog veel gebeuren voordat we kunnen spreken over gendergelijkheid in de voetballerij. Ik wil absoluut de azijnpisser niet zijn en kijk graag naar wat er wel goed gaat, maar het is gewoon niet oké dat

vrouwen die bij eredivisieclubs elke dag trainen een salaris krijgen van een paar honderd euro per maand. Ik vind het mooi te zien dat vrouwen steeds meer de ruimte krijgen om van zich te laten horen. We zijn lekker bezig, maar nu is wel de tijd om er met z’n allen de schouders onder te zetten en die ruimte ook te pakken. Om er een cliché in te gooien: ga in je kracht staan. En omarm vooral je vrouwelijkheid, we moeten er vanaf dat vrouwelijkheid een zwaktebod zou zijn. Ik sta regelmatig voor grote groepen mensen te spreken. Dat vind ik leuk. Ik ben niet bang. Ik zeg dan vaak: “Ik heb veel mannelijke energie.” Sinds een tijdje heb ik een coach die me leert bewuster impact te

SISTERHOOD

ROCKY HEHAKAIJA

Ex-profvoetballer, koningin van het straatvoetbal en oprichter van voetbalproject *Favela Street* waarmee ze de sport naar vrouwen in sloppenwijken brengt.

maken met mijn verhaal. Ze vroeg me:

“Waarom noem je dat eigenlijk mannelijke energie?” Het zette me aan het denken. Tijdens Lowlands dit jaar stond ik op het podium in een strakke, vrouwelijke jumpsuit te vertellen dat ik zo

vaak ‘manwif’ naar mijn hoofd geslingerd heb gekregen. Omarm je vrouwelijkheid, nogmaals. Wie mij inspireert? Mijn moeder. Ze leidt een simpel leven, is altijd schoonmaakster geweest – en nog steeds – ten dienste van haar kinderen. Samen met mijn vader heeft ze ervoor gezorgd dat ik het leven kan leiden dat ik wil leiden, dankzij hen is mijn wereld groot. Daar heb ik respect voor. Dat dienstbare wordt zeldzamer. Mensen focussen zich zo op zichzelf, staren zich vaak blind op carrière, op presteren. Ik vind het prachtig als iemand ervoor kiest thuis te blijven om voor zijn of haar kinderen te zorgen. Ik vind het prachtig als mensen het simpele van het leven weten lief te hebben.’ >

‘Ik vind het prachtig als mensen het simpele van het leven weten lief te hebben’

fotografie ROBIN DE PUY